

Phạm Hồ
CHUYỆN HOA CHUYỆN QUẢ

4

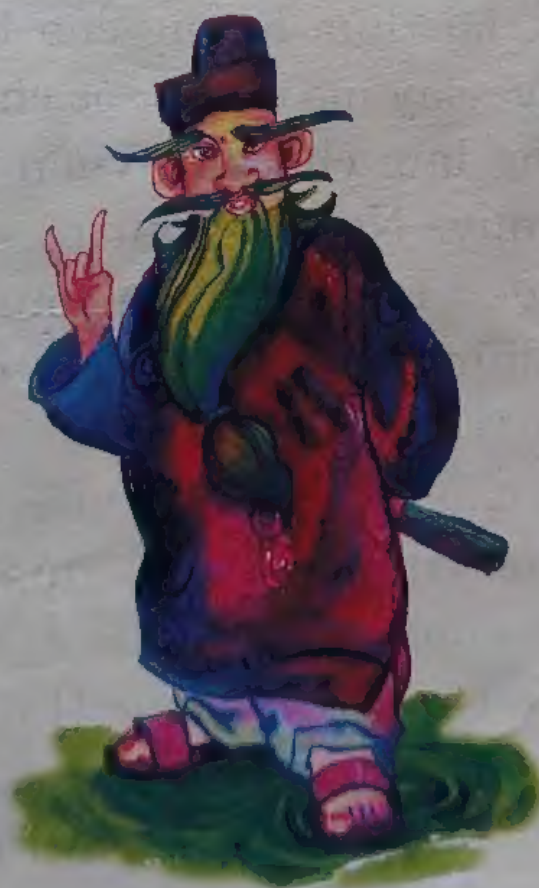
Cây lạ quả ngon

PHẠM HỔ

CHUYỆN HOA CHUYỆN QUẢ

CÂY LẠ QUẢ NGON

(Hay là sự tích cây Xoài)

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Ngày xưa có một cụ ông nổi tiếng là mê làm vườn. Mê làm vườn cũng có nghĩa là mê cây cỏ, mê hoa trái. Khu vườn ông đẹp và có nhiều loại cây quý. Lúc bố mẹ để lại, khu vườn này chỉ trồng vài loại cây quen biết: chuối, ổi... Nhưng được cái vườn rất rộng, đất khá tốt lại thừa hưởng của bố mẹ lòng yêu cây cỏ và say mê chăm sóc chúng, người con độc lòng làm cho khu vườn ngày càng đẹp, càng quý. Nghe ở đâu có cây lạ quả ngon, ông đều lặn lội đi tìm mua về trồng thay vào những chỗ cây đã già cỗi hoặc có quá nhiều ở trong vườn. Ông còn ra công sắp đặt lại sao cho đẹp và tiện việc chăm tưới. Ông đào một cái giếng lớn ở giữa khu vườn. Ông trồng xung quanh giếng những loại môn quý, lá to cọng tím hồng. Hai bên đường từ cái cổng đỏ rực hoa râm bụt vào ông trồng hai hàng chuối. Ông biết cách trồng sao cho những cây chuối cùng ra hoa, cùng kết

buồng, cùng hướng về một phía như để chào mừng người đi ra đi vào...

Trong khu vườn ông chia ra từng xóm nhỏ: xóm Cam, xóm Bưởi, xóm Ổi, xóm Mãng Cầu. Loại cây thấp ông trồng ở trong, loại cây cao ông trồng ở ngoài. Vì vậy đứng từ giếng nhìn ra bốn xung quanh, cây cối như vươn cao dần lên cùng với các màu hoa loại quả...

Có một người nói cho ông là ở vùng trên xa, vừa xuất hiện một loài cây lạ, quả ngon. Người đến mách tin ấy cho ông cụ tên là Năm Phên. Nghe tin ông cụ nổi tiếng là ham mê cây cỏ, anh ta liền đóng vai một người cũng thích chơi cây cỏ đến thăm. Anh ta nói với ông cụ:

- Cụ là người sướng nhất trên đời. Chơi với con người mệt lắm! Nhiều kẻ chỉ chực lừa lọc mình thôi. Chơi với cây cỏ, đã vui còn được hái hoa ăn quả.

Thấy anh ta ăn nói cũng đâu vào đấy, mặt mũi sáng sủa, ông cụ thích lắm, dẫn anh ta đi thăm khắp cả khu vườn. Đến cái lô đất trồng những cây cao, anh ta bỗng dừng lại nói:

- Như vậy là vườn cụ vẫn còn thiếu một giống cây quý.

- Cây gì vậy anh?

- Tôi không nhớ rõ tên, nhưng tôi đã trông thấy cây rồi lại được ăn cả trái của nó nữa.

- Cây ra sao? Trái ra sao?

- Cây lá to lúc non mỏng như lụa, ngắt ngửi có mùi thơm thơm. Quả xanh thì ăn chua cũng ngon mà lúc chín vàng ăn lại càng ngon, cứ bỏ vào mồm là ngọt lịm.

- Hình dáng nó ra sao?

Anh ta nheo nheo mắt lại nhìn thẳng cháu ngoại đang đứng bên ông nó có đôi má phính rất đáng yêu rồi nói:

- Trái nó có hai cái má phính phính như thằng cháu của ông đây.

Rồi anh ta tiếp thêm:

- Trái nó lại ra hầu hết ở đầu cành, cuống trái dài, cứ treo lủng lẳng như rủ rê lũ nhỏ: "Này khoèo tao xuống đi! Khoèo tao xuống đi!".

Nghe anh chàng kia tả cái cây, ông cụ cứ đứng ngẩn người ra mà thèm. Với ông cụ, một giống cây lạ, quả ngon, là một niềm vui, một nguồn hạnh phúc.

- Có xin được giống không hở anh?

Ông cụ hỏi vậy vì tính ông vốn hay cho

những giống cây mình trồng, càng nhiều người trồng càng vui, càng đẹp lại càng có cái để cho mọi người ăn.

- Không! Tôi thấy ai cũng bỏ tiền ra mua.

- Có nhiều tiền lắm không?

- Mỗi cây một cái vòng bạc đeo cổ thôi.

Ông cụ suýt kêu lên vì thấy giá cao quá.

- Mà không biết bây giờ thì có thay đổi gì không? Càng nhiều người mua, cây càng tăng giá.

Ông cụ nghĩ ngay đến số tiền và cửa cái mình có trong nhà. Năm ngoái, có cơn bão to, cây cối trong vườn rụng hết hoa, hết quả. Chúng mới đang hồi sức lại, sang năm mới hy vọng thu hái được nhiều.

- Chủ cây lại cũng chỉ bán cho người quen. Người lạ có vòng vàng ông ấy cũng không bán.

Ông cụ càng nghe càng thần thờ vì thấy khó mà có được cái giống cây lạ quả ngon kia.

- Nếu cụ thích quá, vài hôm nữa, nhân tôi có việc lên đó tôi sẽ hỏi mua giúp cho cụ một cây.

- Nhưng tôi chưa bàn với con út nhà tôi. Chỉ nó mới có cái vòng bạc!

- Được rồi, tôi mua về, có vòng thì cụ lấy, không thì tôi đem về tôi trồng. Tôi cũng muốn trồng một cây xem sao.

Anh ta ra về, hẹn khoảng mười ngày sau sẽ trở lại.

Mười ngày sau anh ta trở lại thật, mang theo một cái cây như đã tả: Lá to, mỏng, đỏ hồng như lụa, ngắt ngửi thấy thơm.

Ông cụ mừng quá ngắm nghía mãi như ngắm một đứa bé xinh đẹp.

Hôm ấy cô út, con ông cụ, có nhà. Nhìn cái cây và vẻ mặt người lạ cô đâm lo. Cô nói với cha:

- Sao cha dễ tin người vậy? Rủi anh ta lừa, đem cái cây bẫy bạ nào đó rồi nói đó là cây quý thì sao hở cha?

Ông cụ cũng đâm ngại theo nhưng vẫn cứ nói cứng:

- Cha chắc anh ta không phải là người tệ hại như con nghĩ đâu.

Thấy hai cha con to nhỏ, người khách làm ra vẻ thản nhiên như không.

- Sao? Cụ đã bàn kỹ với cô út ở nhà chưa? Nếu không mua được thì tôi mang về tôi trồng, không sao cả.

Cô gái út bỗng hỏi:

- Sao anh không mang một trái của cái cây này về cho cha con tôi coi thử luôn.

Anh chàng kia cười hì hì:

- Mùa này làm gì có trái nữa, phải tới tháng tư, tháng năm sang năm!

Ông cụ nhìn cái cây, thấy chùm lá trên ngọn đẹp quá càng ngẩn ngơ. Cô gái út thấy vậy biết là không mua cho ông cụ thì ông cụ sẽ buồn và tiếc đến mức không chịu nổi...

Cô liền vào lấy cái vòng bạc cất kỹ trong cái hòm gỗ con mang ra.

Thấy vòng bạc, người khách mừng lắm, phát run lên, nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên rồi nói:

- Thôi, cụ trông cũng như tôi trông, lâu lâu tôi lại đến thăm. Lúc cây có quả tôi lại đến chia vui với cụ và cô.

Nhìn người khách cầm cái vòng bạc ra đi, cô gái út bàng hoàng giây lâu rồi giục ông cụ:

- Cha đem cây ra trồng đi chứ cha!

Ông cụ vui hẳn lên từ lúc có thêm cái cây mới. Đêm sáng trăng, ông cụ cũng ra đứng ngắm, càng ngắm càng thấy cái cây đẹp thật.

Nhưng chỉ mười hôm sau, một buổi

sáng, ông cụ ra thăm vườn, đến chỗ cái cây mới thì nó đã không cánh mà bay từ lúc nào.

Cô gái út nghe cha gọi vội chạy ra và cùng sững sốt với ông cụ.

- Cha chắc là có đứa nó biết mình mua được loại cây quý. Nó rình rồi đợi đêm tối đào trộm mang đi rồi... Cha nhờ người đi tìm, đi hỏi thì may ra tìm lại được.

- Không hiểu sao con lại nghĩ là chính cái anh bán cây đã đến ăn trộm chứ không phải ai khác!

- Nghĩ vậy thì tội cho nó. Chắc không phải đâu.

- Được, để con nhờ người đi tìm đến chỗ anh ta ở coi thử ra sao!

- Con có nhớ chỗ anh ta ở không?

- Có ạ. Theo anh ta nói thì cứ đi ra phía ngoài, qua hai con sông, hỏi đầm Trúc Châu, rồi hỏi nhà anh Năm Phên thì gặp được.

Mấy ngày sau người đi tìm cho biết là đã đến nhà Năm Phên nhưng không thấy có cái cây quý ở đấy.

Mấy ngày sau nữa Năm Phên bỗng đến, nói là để thăm xem cái cây có tốt không.

Nghe ông cụ kể chuyện, Năm Phên liền xuýt xoa tiếc:

- Vậy là mất không của cụ một cái vòng bạc và của tôi mấy ngày đường đi xuống, đi lên và công sức mang cây về...!

Ông cụ mời anh ở lại ăn cơm và hỏi nơi người bán loại cây lạ quả ngon kia. Năm Phên chỉ cười nói:

- Nhưng cụ có nhờ ai đi mua cũng vô ích. Ông ta chỉ bán cho người nhà, người thật quen thôi...

Bỗng anh ta gợi ý:

- Cụ mất cái cây làm tôi cũng tiếc và áy náy. Hay là cụ thử đánh cho tôi mười cây ổi con, mười cây mít con toàn loại giống quý của cụ, tôi thử mang đi đổi cho ông ta lấy một cây khác về cho ông cụ...

Ông cụ nghe nói mừng rỡ, bằng lòng ngay.

Nhưng cô gái út thì vẫn băn khoăn. Tuy vậy cô chỉ băn khoăn trong bụng chứ không nói ra, để ông cụ thích làm gì thì làm cho ông cụ vui.

Nửa tháng sau, Năm Phên lại mang đến một cây lạ quả ngon khác, cao hơn cây trước một chút. Ông cụ mừng như được trẻ lại.

Bỗng ông cụ sững sờ khi nghe cô gái út nói:

- Cha ơi, sao con thấy cái cây này giống cây trước quá!

Năm Phên nghe nói, mặt hơi tái đi nhưng lại tươi cười đáp ngay:

- Cô út nằm chiêm bao thì có!

Cô gái út liền nói:

- Được rồi, anh cứ mở hết những cái bẹ lá bọc ở dưới gốc cây đi. Ở gốc cây trước, tôi có đánh dấu một chữ thập rất nhỏ, vì ngày mua cây là ngày mồng mười, để nhớ sau này nó được bao nhiêu ngày, bao nhiêu tháng... Anh mở ra, không có chữ thập đó thì tôi chịu là cây mới.

Năm Phên đành phải mở ra.

Quả nhiên ở dưới gốc cây có một chữ thập nhỏ, nét dao khắc rất nhẹ, nhưng vẫn nhìn thấy rõ.

Năm Phên liền thoáng:

- Nếu vậy thì không khéo cái lão bán cây này đã cho người theo tôi tìm cách lấy trộm cây về. Tôi xin thề độc...

Cô gái út nghiêm giọng:

- Anh thề sao?

- Tôi thề là nếu tôi ăn trộm của ông cụ và của cô cái cây này, nay mai hễ tôi đập lên cái bóng của tôi thì tôi ngã xuống chết ngay.

Nghe Năm Phên thể độc, hai cha con ông cụ nhìn nhau rồi đành nhận lấy cái cây đem ra trồng lại. Lần này thì đừng ai hồng đến lấy cái cây lạ quả ngon này của ông cụ nữa.

Riêng Năm Phên lỡ miệng thể độc rồi nên sau đó đâm ra lo. Bởi chính anh ta đã ăn trộm cái cây kia, lập mưu lừa ông cụ một lần nữa. Sau khi đã bán cái vòng bạc của cô gái út để trang trải nợ nần, còn một ít anh ta tiêu sạch nhẵn. Từ đó anh luôn luôn chú ý đến cái bóng của mình. Khi đi đây, đi kia, dù là ban ngày hay ban đêm, anh ta tránh không bao giờ giẫm lên cái bóng của mình.

Nhưng một buổi tối kia, anh ta đang đi bỗng gặp một người cầm đuốc từ trong một ngõ hẻm bước ra. Anh ta đứng dừng lại ngay để xem bóng mình ngã về phía nào mà tránh. Bỗng một con rắn trườn qua trước mặt. Anh ta vội nhảy phát một cái và giẫm luôn lên bóng mình. Lập tức anh ta ngã vật xuống đường chết luôn tại chỗ.

Rất tình cờ là anh ta chết ngay ở đầu làng ông cụ ham mê trồng vườn. Nghe tin, ông cụ sùng sốt, thương xót anh ta. Ông cụ liền đi ngay đến để xem. Xác anh ta vẫn còn đấy. Những người biết rõ về anh ta kể

chuyện cho ông cụ nghe. Hóa ra anh ta không còn ai là thân thích. Vốn là một đứa con hoang, anh ta được một bà cụ nhặt ở đường đem về nuôi. Khi anh ta lên mười tuổi, bà cụ kia cũng đã chết. Hắn sống lang thang, vất vưởng. Người hắn gầy yếu, không làm được một việc gì nặng nhọc. Hắn đành tìm cách lừa người này, lừa người kia để kiếm sống. Ông cụ nghe nói càng thương xót hắn thêm. Ông cụ nghĩ bụng: “Chẳng qua là hắn nghèo khổ quá, phải kiếm cách để nuôi thân. Nếu hắn có đủ cái ăn, có thể hắn sẽ chẳng phải lừa lọc ai, mà cũng chẳng phải lừa mình để chết một cách thảm thương vì lời thề độc nợ”. Vì vậy ông cụ liền khẩn thắm: “Cầu trời phù hộ cho người này sống lại. Anh ta chết thế này, tôi ân hận trong lòng...” Khẩn xong, ông cụ lau nước mắt ra về.

Ba hôm sau, ông cụ đang lo chăm sóc cây cỏ ở ngoài vườn thì có người đi vào. Người đó rón rén đến bên ông cụ vái liên mấy cái, rồi thưa: “Cháu xin chào cụ. Cháu xin đến để tạ ơn cụ và chuộc tội với cụ”. Ông cụ ngẩng đầu nhìn lên thì hóa ra đó là Năm Phên. Ông cụ sửng sốt, hoảng sợ vì cứ nghĩ đó là hồn ma của anh ta hiện về. Ông cụ đứng lên, lùi lại mấy bước, hai bàn tay hơi

run run. Năm Phên liền thưa tiếp, "Thưa cụ, nhờ cụ khẩn xin Trời đã cho cháu sống lại, cháu xin suốt đời biết ơn cụ và xin cụ cho cháu được nói thật một điều rồi sau đó xin cụ hãy bắt cháu làm bất cứ việc gì dè cháu chuộc lại tội của cháu". Đến lúc này ông cụ mới hoàn hồn tin là Năm Phên đã được sống lại thật. Ông cụ liền bảo:

- Có điều gì cần nói, anh cứ nói đi!

- Thưa cụ! Cái cây con nói là cây quý, đó chỉ là một cây vô văn con thấy ở một cái đồi phía trên xa. Con muốn đánh lừa cụ nên bịa ra là loại cây lạ quả ngon chứ con cũng chưa biết nó là cây gì. Nhưng con xin hứa với cụ rồi đây thế nào con cũng tìm được cho cụ một giống cây lạ quả ngon thật, để mang về chuộc tội với cụ.

Vừa lúc đó thì cô gái út đi chợ về chạy vào báo trước:

- Cha ơi, có khách ở xa tới, muốn gặp cha kia kìa!

Ông cụ liền ra cổng đón khách vào. Khách nói:

- Thưa cụ, nghe nói cụ có cái vườn đẹp, có nhiều cây quý, tôi xin được đến thăm chia vui với cụ.

- Thưa ông, ông từ đâu đến đây mà tôi

trông lạ quá!

- Tôi ở xa lắm... Chẳng giấu gì, tôi tên là Tiêu Ly, con của thần Cây dây mà!

Ông cụ mừng rỡ quá, vội vái liền mấy cái rồi thưa:

- Thật là quý hóa cho tôi! Xin rước ngài vào nhà.

Năm Phên cũng vào theo và lo bưng nước lên để tiếp khách quý. Thần Tiêu Ly thấy Năm Phên liền hỏi ông cụ trông vườn:

- Đây là cháu của cụ phải không?

Ông cụ không dám nói khác đi, đành kể lại hết câu chuyện cho thần Tiêu Ly nghe. Thần Tiêu Ly liền hỏi Năm Phên:

- Vậy anh định xin cây lạ ở đâu?

- Ở đâu có thì con xin đi liền!

- Thôi, anh chẳng phải đi đâu hết. Ta sẽ giúp cho ông cụ có một giống cây mới, có quả lạ và ngon như anh đã tưởng tượng để đánh lừa ông cụ... Nhưng liệu anh có dám đi vào nơi nguy hiểm có thể chết người không?

- Con đã chết rồi! Nếu có phải chết lần nữa để chuộc tội con cũng vui lòng...

- Vậy thì ở ngoài sông, chỗ khúc lượn trên cây đa già, ở bên bờ phải, có một cái hang sâu, ở đó, ta nghe nói hình như là có

thuồng luồng phải không?

Ông cụ trồng vườn liền đáp:

- Thưa ngài đúng như vậy ạ! Từ trước đến nay, lâu lâu vẫn có người bị thuồng luồng ăn thịt.

Thần Tiêu Ly gật gật đầu, nói tiếp với Năm Phên:

- Vậy thì anh hãy lặn xuống đó, bò vào tận trong hang. Ở đó có một thứ đất trắng rất dẻo. Anh hãy lấy mang về đây cho ta một nắm!

- Thưa thần, thưa cụ, con sẽ đi ngay bây giờ!

Ông cụ làm vườn tỏ vẻ lo lắng:

- Nhưng thưa thần, nếu rủi anh ấy mà chết vì thuồng luồng thì tội đây ần hận lắm.

- Chết, sống đều do anh ấy mà thôi! Đừng sợ, nếu gặp thuồng luồng anh hãy tìm cách tránh đi...

- Vâng, con sẽ lấy rêu, đắp bùn lên, quấn vào người cho thuồng luồng không đánh được hơi người.

- Anh thông minh lắm. Thôi anh đi đi và lấy được đất thì anh mang về ngay cho ta.

Ông cụ trồng vườn đành nghe theo thần Tiêu Ly để Năm Phên đi. nhưng trong lòng

thì lo lắng vô cùng.

Đến xế chiều thì đã thấy Năm Phên trở về, tay cầm một nắm đất trắng to, dẻo, mịn như bột nhào nước. Thần Tiêu Ly liền hỏi:

- Anh có gặp thuồng luồng không? Lúc bò vào anh có sợ không?

Năm Phên liền thú thật:

- Thưa thần, con cứ vừa run vừa bò vào, nhưng con đã quyết có chết cũng phải bò vào.

Thần Tiêu Ly liền bảo ông cụ trồng vườn dẫn mình ra xem cái cây mà Năm Phên đã mang đến đánh lừa ông cụ.

Thần hái lá lục bát, nhuộm xanh nắm đất trắng, dẻo Năm Phên vừa mang về rồi véo đất nặn thành những cái quả lớn hơn hạt ngô một chút, hình dáng theo đúng như lời Năm Phên đã tưởng tượng và tả cho ông cụ trồng vườn nghe đạo nào. Mỗi quả lại có một cái cuống khá dài. Thần gắn từng chùm quả vào ngọn cây. Từng chùm quả cứ thông xuống, đong đưa khi có gió thổi, nhìn rất vui mắt.

- Bây giờ thì ông cụ hãy chịu khó chăm sóc nó. Đừng tưới nhiều nước quá. Chỉ đủ ẩm, tưới vào lúc nắng mới lên thì quả càng đẹp, càng ngọt.

Thần Tiêu Ly ra đi. Hai bố con ông cụ và cả đứa cháu ngoại từ đó cũng ra sức chăm tưới cho loại cây mới.

Những trái cây lớn rất nhanh, cứ ngày hôm sau lại đã thấy lớn gấp đôi ngày hôm trước. Hình dáng nó rất lạ. Hơi giống một trái tim nhưng hai bên lại phình phình như hai cái má nhìn rất vui.

Đến lúc to bằng nắm tay người lớn thì quả bắt đầu chín. Hai cái má chín trước, cứ vàng như nắng rồi sau thì chín cả quả.

Quả ấy ngày nay ta gọi là quả Xoài, tên "Xoài" không biết là gốc từ đâu. Nhưng nó đã thật sự thành một loại cây lạ, quả ngon, ăn xanh cũng ngon mà ăn chín lại càng ngon...

Cây lạ quả ngon

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung - Hà Nội. ĐT: 04 9434 730 - 04 9435 831 Fax: 04 8229 085.
Internet web site: <http://www.nxbkimdong.com.vn> - Email: kimdong@hn.vnn.vn

TRUNG TÂM SÁCH KIM ĐỒNG MIỀN TRUNG

169 Trần Phú - TP Đà Nẵng. ĐT: (0511) 812 333 - 812 335 - Fax: (0511) 812 334
Email: mtkimdong@dng.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 Nguyễn Đình Chiểu - TP Hồ Chí Minh. ĐT: 08 9303 832 - Fax: 08 9305 867
Email: cnkimdong@hcm.fpt.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản : PHẠM QUANG VINH

Chịu trách nhiệm bản thảo : LÊ THỊ DẤT

Biên tập : NGUYỄN HƯỜNG LÝ

Trình bày : LƯU QUANG THỤY

Tranh : PHẠM HUY THÔNG

Sửa bài : VÂN HẠNH

In 2.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty In Tap chí Công Sản
Số XB: 852/KĐA - 702/KH - 1763/CXB cấp ngày 12/12/2003 - Mã số ĐV 1
In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/2004.

Phạm Hồ

CHUYỆN HOA CHUYỆN QUẢ

Năm Phên vì lừa dối, bịa ra một giống cây lạ, quả ngon bán cho ông cụ làm vườn mà bị chết. Nhưng sự bao dung của ông cụ đã cứu sống anh ta.

Để cây lạ quả ngon giả biến thành thật, Năm Phên đã dùng cảm, liều chết bơi vào hang thường luồng lấy một thứ đất lạ...

Diễn biến câu chuyện thế nào mời các em đọc truyện sẽ rõ.

Giá : 4.000đ